

[Dorte Bennedsen]

Men det problem løser vi ikke ved, at Jensen skal sidde varetægtsfængslet i 9 måneder. Det kan løses ved én ting, og det kan regeringen gøre ved at sørge for at omprioritere og give de tilstrækkelige ressourcer til domstolene, således at domsafsigelsen kan ske umiddelbart efter forbrydelsen. Når regeringen har taget fat på at løse det problem, kan vi se, om der er frynser tilbage, der skal løses. Men det er et helt grundlæggende problem, og det kan ikke være meningen, at Jensen skal bære byrden med 9 måneders varetægtsfængsel, fordi regeringen ikke kan tage sig sammen til at styrke domstolene.

Ebba Strange (SF):

Nu var fru Inge Dahl-Sørensen jo ved at lægge op til en hel kriminalpolitisk debat, som jeg selvfølgelig godt kunne have lyst til at gå ind i, men det skal jeg lade være med og nøjes med at holde mig til det forslag, vi har fået lagt på bordet.

Jeg er desværre ikke i den situation, at jeg har læst justitsministerens kronik, og det beklager jeg meget, men jeg kan da se på det, jeg har noteret ned selv, at det er noget, der ligner det, jeg ville sige.

Det, jeg vil sige, er, at den bedste form for resocialisering af fanger i vore fængsler foregår, når fangerne er uden for fængslet. Den foregår, når fangerne har lejlighed til at få kontakt med deres nærmeste, deres kære, hvis de kan være så heldige, at de kan få lov at gå på arbejde uden for fængslet, og hvis de kan få lejlighed til at komme på orlov og komme på udgang.

Det værste, der sker med vore fanger, er, at de sidder spærret inde hele tiden og mister kontakten med det virkelige liv udenfor; så har vi virkelig skabt invalider med vore fængselsstraffe.

Derfor er SF imod beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet; vi er imod det grundlæggende syn på straf- og kriminalpolitik, som ligger bag forslaget. Jeg skal ikke gentage, hvor mange forbrydelser vi egentlig kan registrere der sker, når folk er på orlov – det har justitsministeren gjort så udmærket – men vil sige en lille smule om prøveløsladelsesinstituttet.

Det er jo rigtigt, som det også har været sagt tidligere heroppefra, at det er jo noget, vi har drøftet. Vi havde for 3-4 år siden, tror jeg, et stort seminar om det hernede i landstingssalen, og det var meget spændende. Jeg gjorde mig til

varm talskvinde for at bevare prøveløsladelsesinstituttet på det tidspunkt med nogenlunde de samme begrundelser som dem, justitsministeren er kommet med i dag, og som ligger i forlængelse af det, jeg sagde for et øjeblik siden om orlov og udgang, nemlig at det er et vigtigt led i resocialiseringen, at fangerne kommer ud og får prøvet livet udenfor, og så er der en periode, hvor de tilmed er under tilsyn fra kriminalforsorgen.

Jeg har i de par år, der er gået, overvejet, om mit standpunkt var rigtigt, så jeg er til at bevæge, men det skulle selvfølgelig være under den helt klare forudsætning, at straffen så blev nedsat tilsvarende, altså sådan at de fængselsstraffe, som en dommer idømmer, bliver nedsat med den ene tredjedel, men det ved jeg ikke rigtig hvordan man kan gøre.

Og når jeg har overvejet det, er det, fordi det er mit indtryk, som jeg har fået bekræftet ved at læse det i en eller anden avisartikel for ikke så længe siden, hvor der var en fængselsinspektør, der skrev om det – og det er noget af det, jeg vil spørge om, når vi får forslaget op i Retsudvalget – at antallet af prøveløsladelser er dalet i de sidste ti år, og det bekymrer mig, fordi jeg synes, at prøveløsladelsen er så vigtig. Så det kunne tale for, at man afskaffede den, under forudsætning af at straffen blev nedsat.

Men jeg vil stadig væk hellere beholde den, men så kunne man gøre noget andet, man kunne sige: Jamen det er faktisk obligatorisk at prøveløslade folk, det er en del af vort retssystem, at de bliver prøveløsladt, netop for at lette tilvænningen til samfundet udenfor, lette den overgang, som i virkeligheden er noget af det vanskeligste ved at være fange overhovedet, især hvis man har siddet længe. Det var en anden mulighed, og det er de to muligheder, vi eventuelt vil overveje i SF, men selvfølgelig ikke at afskaffe prøveløsladelserne og bevare de fængselsdomme, der bliver givet i dag.

For dommerne ved jo godt, hvad de gør. De ved godt, at når de idømmer 4 års fængsel, er reglen den, at fangerne bliver løsladt på prøve efter to tredjedel tid. Det er det, de dømmer efter, og det vil sige, at det indgår i dommerens vurdering, at den straf, vi tilmåler dem, ikke er 4 år, men 2½ år. Det indgår naturligvis i deres overvejelser, og det vil sige, at de vurderer, at straffen for den forbrydelse, der er begået, sådan set er overstået efter de 2½ år. Og så overla-